

Передплата
 «РУСЛАН» внаслідок
 в Австрії:
 за чотири роки . . . 30 пер.
 за п'ять років . . . 40 пер.
 на чотири роки . . . 5 пер.
 за місяць . . . 170 пер.
 За границю:
 щіль рік . . . 16 рублів
 або 36 франків
 на рік реку . . . 8 рублів
 або 18 франків
 Подорож часом по 10 сот.

РУСЛАН

Виходить у Львові що для
 крим медаль і рукопис свідать
 о чім, тоді, постоїть.
 Редакція, адміністрація і
 видавництво «Руслана» від
 с. 1. на Дембровського (Харци-
 шине). Експедиція мисова
 в Агенція Соколовського в
 владі Галицана.
 Рускою звертає скільки
 вліпці на вистережені.—
 Редукційні! неочевидний
 вліпці від порк.— Ого-
 шення звичайні приймають
 ся по ціні 30 с. від стрічки,
 а в «Надписанні» 40 с.
 від стрічки. Подяки і
 приватні доноси по 30 сот.
 від стрічки.

«Нарешті ми очі і душі як заручились по повільній милості і щирі по повільній,
 бо руски ми серце і віра руски.» — В Руслянових писаннях М. Пашкевича.

Редакторська нетерплячка.

(Δ) Політика, як ми вже не раз на се вказували, є також наука і то не така легка, як собі думає дехто, що потрафить палко і високопарно промовляти на вічу або написати шумну, бурдючню статтю. Політика вимагає основного, всестороннього знання, доброї, довголітньої школи, великого досвіду, а при тім холодного розуму, рівноваги ума і послідовності. Історичні обставини так зложили ся, що українсько-руський наріч не мав тої політичної школи, не мав собі виробити сеї необхідної політичної традиції, не набув ся політичної рутини і досвіду, а так само і позитивного основного знання у нашої суспільності не так то багато. Тимто у нас загаль першого ліпшого, що зуміє палко і високопарно та гладко промовити на яких зборах, або в якій нибудь часописі написати ширшу і ризку статтю, вважає уже способом до політики. От в сім треба глядіти головної причини, що у нас на політичній полі стілько робить ся похибок і промахів (і то як в Галичині, так і на Угорщині), що ми з одного боку хитістю і непослідовністю, а з другого нетерплячкою і загонистістю усумно ту роботу, яку вже вчасні підготовили і зробили, і задля того не osiąгаємо позитивних добутків політичної роботи.

Політику можна у великій мірі провінчати з воєнною штукою. Коли генерал і генеральний штаб не має доброї школи, не має знання воєнної штуки, не має досвіду а до того холодного розуму, спокою і терпеливості, коли противники дасть пізнати наперед свої заміри і плани, тоді пропадає його перемога. На жаль в провіді і в кермованю нашої народної політики проявляють ся сі головні хибки, котрі нищать і ударяють найкращі заміри і плани.

Перед кількома днями звернули ми на се бачитись, що «Діло» дійшло швидко до розуміння, що годі з редакції або хочби і львівського комітету народного дискутувати рускому клубови його кроки, принусити йому з гори тактику парламентарній. Але не минуло чотири дні а вже те саме «Діло» виспало ся передоміс з незвичайною напасливістю промови п. Василька, котрому належить найбільші противники признають незвичайний талант і хист політичний і парламентарній, але котрому Буковинська Русь, що йде послідовно за его провідом, завдячує нині дуже гарні успіхи. Задля того, що п. Василько посів в періоді через Львів явити ся у містечка гр. Поточкого, накинulo ся на него «Діло» мокрим ридном, забуваючи про се, якраз той п. Василько став у великій пригоді Галичині Русинам недавно у університетській справі, на зборах в «На-

роднім Домі» і в переговорах з намісником. Мимо того «Діло» обурене: «Чому на таку конференцію вибрано якраз посла Василька, провідника в Буковині, які на політичній і на бюрократичній як на кожді обриджені (п) чорно-жовту львівськість, до котрої ми, галицькі Русини, не маємо найменшої причини ані охоти. А коли п. Василько конференц на власну руку прийнято, то тим більше видає ся нам невідповідним таке вмішуння (п) в галицькі справи. Галицькі Русини мають свої їх асстуніки, які в першій мірі покинули переговорювати з репрезентантом кривого правительства, а коли вони й потребують посередника, то в кожді разі повинна ним бути особа, що глядять на руску справу в Австрії не зі становища Буковинського чорно-жовтого львівського».

Розгортаючи «Діло» проти п. Василька викликає очевидно обставиною, що п. Василько, звичайно в періоді або підчас побуту у Львові, буває у п. Барвіньського, з котрим его лутать дружні зносини і для котрого має велике поважане на превелику досаду наших радикальних редакторів. Так і сим разом бачив ся він з п. Барвіньським а сеї відвідає его в готелі «Юржа» і пообідить з ним і п. Штегляком, супроводив їх на авеліанцію. Проф. Колесса, котрий зустріп їх перед відїздом, залямував очевидно редакцію і звідси зродила ся в заанеконних головах редакторів «Діла»

Незнана трагедія Немцевича „Bohdan Chmielnicki“.

(З нагоди 250-их роковин смерті українського гетьмана).

(Дальше)
 ДІЯ III.

(1. ява). Богу знайча Хмельницькому, що йдуть посли, а між ними Кісль лудови нашему przychylny: Nieraz в радzie за krzywdy nasze glos [podnosi], Wspólny wiara, jednego Boga z nami [głosi].

Хмельницький не довіряє Кіслеви, одначе і каже до Богуну, що Кісль як на очі видіти не хоче, колиж Богун звертає ему увагу на се, що право народі не позволяє не приймати послів, заповідає гетьман: «На озтигу місяця мого прагте відъаже». Входить Кісль (2. ява) і знаєча гетьманови, що король даруєт ему все і вертає давню ласку, але Хмельницький не дуже вірить королівським обітницям. Колиж Кісль поновляє обітницю і підносить, що:

Czas przestać wojen, co są bratnich ludów skaza, Zapomnieć dawnych uraz
 на те гетьман:
 Małą zowieś urazą wszystkich kłesek [brzemie],
 Wydarcie nam skropionej własnym potem ziemię?
 Szczęśliw w stepach swobody ubogich [rolników],
 Łupem wyniosłych panów, chłbiwých [urzędników],
 Błahoczesne świątynie ogniem pochłonięne.
 Władcy ich przy Pańskich ółtarzach [zhaibione],
 Śmiercią, mieczem karane najmniejsze [zatargi]!
 Łzy nasze zwiecie buntem, a zuchwał- [stwem skargi]!
 Spuść oczu w ciemnych lochów okropne [wiezienie]:
 Czyżje tam? — Zaporozców usłyszysz [jęczenie]!
 Nalewajko, na ostrym palu zionące dusze,
 Uczy, co wasza ludzkość, — ja inne! nie [tusze]!

Кісль каже на те, що обі сторони грішили зарівно; взаїмні спори можна було залагодити між собою, а не треба

було аж кримських Татарів спроваджувати на Польщу. Але инної думки гетьман:

Dziwiw się, że na pomoc Tatarów wzywamy?
 Ach! w rozpaczy, by z ciężkiej ułwolnić się nieżde,
 Wszystkie podziemne duchy, wszystkie [piekielki] jedze
 Bylibyśmy wezwali, karząc wasze zbrodnie, Wiedlibyśmy ich węże, ich mściwe pochłodnie.
 Кісль зауважує, що козаки завинили більше, бо своїми нападами на сусідів стягнули їх гнів на Польщу і козаб

krwi swej za was Polacy nie leli, Pod jarzmem Bisurmanów jużbyście je [czeli]!

На се каже ему Хмельницький правду в очі:
 Gdyby was lud ten nie wsparł potężnym [żargonem],
 Możebyście, zuchwali, nad Włgą i Donem Nie przewodzili tyle: w usługach dwóch [ludów];
 Gdzież było więcej cierpień, śmiałości [i trudów]?

яксь тайна конференція, хоч п. Василько ніколи не робив і не робить та й ні з тих взаємин, які єго вьжуть з п. Барвінським.

Ось свій алярм: «В кінці Мусько звернути увагу й на те, що пос. Василько конференції також з п. Барвінським, репрезентантом політичного курсу, проти якого наш наряд(?) усе протестував як найенергічнійше. Хто сліди за руською політикою, той дуже добре знає, що де тільки пхьуться п. Барвінський, там вже нема симпатій і довіри нашого з а г а л у (?). Таким панам наш загал(?) вже давно сказав: руки проч!»

Але навіть колиб справді п. Василько відбув яку конференцію з п. Барвінським, то не було в тім нічого дивного, бож п. Василько знає се дуже добре з діяльності п. Барвінського у Відні і Львові, що він таки троха більше має знаня політичних і народних справ і троха більше зроби́в для руського народу, як ціла редакция «Діла», котра давно вже живнем погребала п. Барвінського, а не може мило того спокійно спати і на саму загадку єго імени доходить до нестями.

Одначе для нас се роздратоване «Діла» на тоці Барвінського таке вже буденне, що зовсім нас не дивує, бо се вже стало справді психопатичною проввою, на яку треба би де инде глядіти ліку, наколи се взагалі ще є видичиме. Алеж роздратоване і нетерплячка «Діла» дійшла до того, що оно вже виспалося ся проти руського клубу, а іменно против галицьких послів таким способом, що якби се був зробив «Руслан», то вже оно ударило би в усі дзвони, що ось то підриває ся в руській суспільности довіре до руського клубу. Ось що пише «Діло» про руський клуб:

«Клуб своєю тактикою кидав нам колоди під ноги. Пригадаємо, що навіть з найменших зборів, на котрих ставав котрий-небудь з членів клубу, нас засипують просто кіл б о м е т р о в и м и (!) з в і т а м и, які забирають нам і місце і час, який потрібний для вираховування (!) таких звітів, пригадаємо, що в таких звітах описують ся як найдокладніше всі ті триюфальні брами, вистріли з мотдирів, привитаня хлібом-сіло, кінні бандєри і т. п. акцєсорії, які, що правда, мо-

жуть бути для послів дуже приємні, але з політикою не мають нічого спільного — і ми мусьмо все те містити, бо навіть за скорочуванє і справляванє такої «літератури» стрічають нас острі закиди як з боку самих послів, так і з боку їх прихильників! Ожже коли х о д и т ь о р е к л а м у д л я п о с л і в, тоді вони не тільки користають із шпальт нашого денника, але просто надуживають їх. Але коли ходить о справжню політику, о такі заходи клубу, про які чатаючий загал з повним правом домагається від нас як найдокладніших звісток, там клуб нас просто бойкотує, бо годі назвати інакше ту тактику, яка позволяє удлати інформації всім иншим, чужим органам прєси, тільки нам каже мовчати. Серед таких обставин справді годі нам сповняти наш громадянський обовязок супроти суспільности, — і тою нехай наші послї не подивують ся, коли ми, примушені їх тактикою, в кінці відповіли на неї такою самою монетою супротив них, щоб бодай таким способом примустили їх залити своєю «тактику секретів супроти нас і супроти суспільности».

А задлячого «Діло» таке роздратованє проти руського клубу? — позаяк він не розкир перед редакцією всіх своїх замірів, усіх планів, які клуб думає перевести, щобі можна все те рознести urbi et orbī. Всікі денники подають менше більше згоди і нераз хабів, видумані вісти про політичні сторонництва і так стало ся і з руським клубом, що в усіякіх денниках появили ся всікі вісти про можливе становище руського клубу і про єго переговори з бар. Беком, хоч ні оден денник не подає змісту і условіт цих переговорів. Але се вистарчило «Ділові», щобі навести на клуб і домагати ся повної сповіди з усіх тайн, єму не подобала ся «політика секретів», бо нібито у руській суспільности «се підриває довіре до послів, каже їй здогадувати ся, що видно в клубі дїять ся щось недобре, коли клуб держить свої заходи в тайні перед своєю прєсою, — а все те разом тільки компромує нашу політику».

Ми вже в єго ркв казали на порівнанє тактики політичної з воєнною штукою і можемо лише оправдати поступованє клубу, наколи він не розбубноє сеєго, що думає робити, або що робить, поки не

запевнить ся уже певности користного вислуду і покінчення справи.

Така нетерплячка і викликанє нею роздратованє став лише певним доказом політичної незрілости, і руський клуб добре зроби́в, що не вволив передчасно тій цікавості, бо досвід поучин доноді, що дуже часто ухахали всякіх довірочних зборів бу́ди зараз оповісно в «Дзєннік-у polskim» або в «Галлицяни» і тим способом не раз заповідало ся справі самій небчислимі шкоди і ударемноало ся користний вислуд всіх заходів. Чи тепер не зроблено в тім самім напрямі якої похибки, се покаже недалека будучина, але вже сама напаст на посла Василька і єго буквиньських товаришів став певним доказом, що редактори «Діла» не досрости до сєй задачі, яку їм поручено. І над сим повинен би руський клуб зріло і поважно застанювати ся.

З України.

Ще про памятник Т. Г. Шевченкові.

В 215. ч. «Ради» ми дорикали кийськимісцї в справі будованя Шевченківської памятки за те, що вона істнує тільки на папері, не виявлюючи свого істнованя якоюсь роботою. А зроби́ти до сього часу вона могла чимало. Насамперед кийська городська дума добу́ди собі в міністерства дозвіл працювати незалежно від полтавської губернской земської управи. Коли полтавське земство здохло свій дозвіл до то конституції, то тепер уже представникам города Київя знаєне небагато доноє ся згаяти часу, щоб се їх домаганє завершило ся повним успіхом. Здобувшиж дозвіл клопотатись про памятник Шевченкови, наша дума повинна булаб черз газети то окремі відозни звернутись до громадництва, висинюючи йому величезне значінє збудованя памятника одному з найбільших борців за волю народу, заклакюючи єго давати на се всенародне діло своєї жєрви. Кому, як не кийській думі також найвручнійше булоб розписати конкурс на проекти памятника Шевченкови, визначати премї за кращі з них, запросити членів до жєри, признаючи відповідне для памятника місце, вибрати спеціальну будівничу комісію і т. и.? Роботи в сїй снєвї для нашої думи знайшлоб ся не мало, аби тільки була охота робити. Та на жаль, своєю останньою єго раз і бракує нашої думі... Вєсь такі ми ще не втертали надї, що наш голос, являючись тільки слабим відгомном тих нарікань, які до всіх боків свиять ся на голови людей, близьких до справи з памятником, не мине безслідно. Колиж справа і надалі не посуетиветь ся ні на крок вперед, то всєвітній сором вїде на голови наших думців, а разом з ними й на всіх Киян.

До справи з памятником великому українському поєтови, оборонцєви народа, байдуже ставлять ся не тільки кийські князі, а й подільські. Нам прислано таку вирізу з газети «Подольскій Крає»: «В листопадї сього року подольскій губернатор комітєту в справах зємского господарства має обміркувати питанє про участь подольского земства в будованю памятника українському поєтови Т. Г. Шевченкови у Київї, в памьт столїтних роковини його народіння. Більшість повітових комітєтів подольської губернії на рокових зібранях 1907. року згодилась принципно взиати участь в сїй справі. Але губернаторська управа, висловлюючи своє спочутє до ідеї увіковічєннє Шевченка,

Gdyście wy czas trawili na hucznych biesiadach,
My w nocy, na podstuchach, na czatach
[na zwiadach,
Okryci pedzną burką, osurani szronem,
Wsparci na dzidach naszych, z okiem nie-
[zmrzużenem
Sledziliśmy wśród wrogów, ulswy i słoty
Každy ruch nieprzyciaćci, każde ich obroty,
Lub, idąc za gwiazd biegiem w pedach
[niewstrzymanych,
Roznosiliśmy trwogę po krajach niezna-
[nych.
Dosyć słów, — woli niebios chciejmy to
[zachować,
Czyli my służąc będziem, czyli wy pa-
[nować
Ja nie składam oręża, nie wchodzę w
[umowę;
Zbrojny cały Zaporoż i walczycy gotowy!

Кисіль прозвот, що на «гłos оєзвуду крóла» станил до бою тисячі «свєтне рyzьштн огежєт», але по думці гетьмана

Мєштво не в рyzьней зброї, не в бласку [postawy:

I przez pierzyste hełmy i przez puklerz
[złoty
Przejdą hartowne dzidy i żelazne groty!

На увагу Кисіля, що лучший певнай мир, чим непевна побіда, зашутє єго гетьман про усліє мира. Кисіль заявляє, що король унає свободним українській нарид, признає свободу східного обряду, а крім сєго двох мужів з сєго народу має засідати в сенаті. Для Хмельницького се замало. Він жидавє видачи Вишневецкого, Чаплиньского і звороту жінки. Кисіль обуює се, а хоч гетьман не вїрить їм, то одначе годить ся на се за намовою Богюна. Кисіль дуже радує ся з вислуду посольства, пісця чотє три жєвнїрї вносять для Хмельницького від король гетьманськї відзнаки. (З. ява). Хмельницький перечеуває нещастє для себе і України, а Богун заєвняє (4. ява), що останє все вірним нігичні.

(5. ява). Олена питає ся Богюна, чи вже справді настане мир, на що відкажує Богун: «Рокóј w rękach Polaków».

(Конець буде).

всем таки поришала: земских грошей на будоване пам'ятника поетови не витрачати».

До сей віршиці кореспондент наш додає, що хоч справу цю ще зовсім не поришено, але к'нець її вгадати не трудно, бо губернерський комітет заанне не знерне з показаної ему згоди стожки і поришати так, як ему скаже його поведатка — упрана.

Факт ворожого відношення до пам'ятника українського поета набуває ще більшої ваги для характеристики подільських земців, коли ми до него додамо, що, як пише наш другий кореспондент з Поділля, більшість членів сей управи належала до місцевой «Просвіти», себто вважала себе за Українці. Брала безосередно участь в українському русизмі, а двоє членів управи були навіть в раді «Просвіти», в самому ж помешканю управи року 1905 відбувалися політичні мітинги, не мало сказано було гарних, наліх промов про національні українські потреби і т. ин.

Але все се минуло се...

«Куди пітер він — туди похилио ся», пригадали ся нам слова народної пісні.

Треба буз повіяти тільки иншому вітрові, як подільська земська управа, мов та билина, сама схилила ся в той бік, куди ма її хилати ноий вітер. Сам собою зрозуміло, що тідмким, якими подільська управа хоче виправдати своє небажане діти гроші на пам'ятник Шевченкови, є тільки формальна відмова. Трапити же земство криканицю на народно зароблені гроші на премії за розсіяні панських коней, на пробні поєан, на рожноматини інструкторів та інші інші вигадки панської фантазії, від яких ніхто, опріч самих панів, не має жадної користі.

Відмовляючись діти гроші на шнованне імени тої людини, яка все своє життя присвятила боротьбі за полізненне долі бідного народа, подільські земці, окрім своєї легководипної влади, виявили і разом з тим і зневагу до тих ідей, які проводили у своїх творах Шевченко.

І справді — чи можеж бути щось спільного у наших «земляків з цинковими Гудзиками», «рабін з кокардами на лобі, лакей в золотій оздобі», як величав їх сам Шевченко, з генійним співцем свободи!

(З «Гад»).

А. Б.

НОВИНКИ.

— **Календар.** В п'ятницю: руско-кат.: Прова, Андроніка; римо-кат.: Іована Кант. — В суботу: руско-кат.: Карша муч; римо-кат.: Еварста.

— **Здорове наше ціцка** поправляє ся по стійно і тривало. Кореспонденція бюро доносить, що цісар вчерашнього дня не ма горчак, стан є вдоволюючий так, що зі всякою певністю можна звертати початок повороту до повного здоров'я. Котгер, Wilhelm пише, що катар поспібно зменшає ся, камель стає ся о много рідкіш і слабшим. Сила протівляють. Настрий ціцарі є тепер дуже добрий. Вчерашній прокіт монарха по замковій галерей травав три чверти години. Пітаче вчерашніх вечірніх відвідів лікарів проізража, що стан сил і апетит є вдоволюючий, катар уступає, а загальний стан здоров'я поліпшує ся.

— **Мораль бєз Бога.** Наші радикальні часопіси і місячники від початку свого істнованя раді бє нашому народови вирвати зі серця реально сьвітляту, а заступити її тим, що вони мільше виваляють «стискові» а що в гурті є лише тресуно. До якого страшного занепаду зайшов бо за їх проводом наш народ, на се маємо відстрашуючу пересторогу на Франції.

В тих днях статистичне бюро департаменту Seine (півн. сідн. Фр.) видало справозданє: «Tenebres et Lumiere» ou Solution des principales difficultes soulevees contre la religion catholique. Grammont), в яким читаєм: «31 100 дїтій, які станули перед суд, належало 11 обвинених до католицких шкіл, але всісімдесять дев'ять проступників походя з шкіль безкофесійних». Славний практик французький Суррі пише: «з найбільших проступків до уважкиють ся молоді Французі (читай: молоді Русини)». Се р'яч зовсім природна. Датина, що не боїть ся всевидючого Бога, їде лиш за голосом своїх рабобуржних пристрастей, отже таа датина є до всего спосібна.

А наші молоді «патріоти» як віткочуть за таким «разм свобода і пошту», вони нічого так не ненавидять як духа Христового, евангелія і Церкви. Тому то ми старші новини вже раз віднести протест проти сего безсвітля, яке до нашого молодого покоління втекає гурток агзагрінованих одиноків чинесек пан. Пам'ятаймо, що се ніякий «клявчик» антипійский «ультрамонтан», але найзв'язатійший верс. Церкви Виктор Гіго вже говорив: «Всіх родичів треба винувати і перед суд ставити, що свої діти послать до шкіл, над котрих брамою стоїть навіс: Тут наші релігї не улаває ся». Ще лучше про потребу релігї пише Martin Aime: «Кожде вихованє, яке не опирає ся на релігї, поважає чоловіка і в найлучшим случаю робить з него розумну худобу».

— **Концерт тов-а «Просвіты» в Київї пам'яті Марка Вовчка.** Дня 12. с. м. кавіська «Просвіта» розпочала свої общіє чергові концерти концертом, присвяченим пам'яті недавно помершої української письменниці Марії Маркович (Марка Вовчка). Сава, як встановлюють за концертами «Просвіты» у минулому році і на сей раз притягла велику силу народу, не двалачше навіть на те, що оповічно про сей концерт було тільки за два дні. Успіх ввечера був повний. Розпочав ся він рефератом Д. Д. Дорощенка, в котрому референт гарно змалював перед слухачами літературну діяльність київської Марії Олександрівні і визначив громадську сторону сей діяльності, як протеста проти крипацтва. Музично-вокальна сторона концерту вдала ся як найкраще. Окраску програми концерта була, звичайно, участь у ній наших славних артистів: Микола Лисенка та О. Машуга. М. Лисенко виконав на фортеп'єв джа свої твори: «При колісцї» та «Оборонї марш». Нижня граціозність першого твору і гучна, дужа мелодія другого — нашали собі вично артистичне виконанне. Не даром вся аудиторія одностайно витала славетного музика гримками, цвирями оплесками. Артаст О. Машуга в невеличкій пісї — «Смутній провесні» М. Лисенка дав прекрасний зразок чудого, артистичного виконаня і викликав своім співом цілу бурю заслужених оплесків. Д. жа Удовенко, що вже не перший раз виступала на концертах «Просвіты», співавала, окріч показаного в програмі співу «Ой умер старій батько» — ще кілька разів, чуте вимагане публіки і показав гарний голос і розумне того, що співала. Генор С. Хмара володїє добрим голосом, хоч і не зовсім ще вишкеленим. З арівку Кармелюка, з опери К. Степенка, ему було досить важко співати, бо вона написана для баритона. Але артистичне чутє співця перебороло всі трудности. В деклямакторській частинї виступали відомі і концертні пїсники «Просвіты». В. Валерий, Н. Васильченко-Дорощенко, Ю. Лисенко та В. Цамбал. Д. Валерий зуміла чудово передати ніжний, ліричний відтінок дуже гарного вірша Караманского «Мати», з его трудними переходами від одного тону до другого. Ю. Лисенко має відомий відомий і чимало темпераменту для виконаня відомих віршів «Як би ти виліта, палич». На жаль, тільки деклямакторський, які кажуть, «рива» слова. Красиво вийшла в его деклямацій вірша М. Старицького «Заплаче вїск». Д. Васильченко-Дорощенко, що читала уривок з оповіданя М. Вовчка «Гориня», дала аудиторї ясну картину душевних страж-

дань бідної матери, яка мусить працювати на панській роботі в той час, як помирає її дитина. Студентській хор від керіванья Я. М. Яцивевича виконав декілька пісень. Хоронї сил зчутили масивно, дужо, ефектно, не вважачи на те, що тенорова партія в хорі очевидно слаба від басової.

— **Переговори руского клубу з бар. Беком.** Позначераного дня — як доносить коресп. бюро — вели ся переговори парламентарної комісії руского клубу з бар. Беком. При тім був міністер фінансів др. Корвотовский. Руский клуб відложив рішенє до дальшого свого поведєня аж до суботи. В суботу має відбутися ся остаточна конференція поміж бар. Беком а парла. комісією руского клубу. Далшого і руский клуб відложив наляжє внесенє про галацї адміністраційні відносини до хвилі, коли прояснить ся справа між ним а правительством.

— **Сноїсть у бар. Бека.** Вчера були у президента міністра бар. Бека всі чотири пожеє синоїтетичні і предложили ему звіт з положєня Жидів в Австрї а головню в Галичині.

— **Обезвожене умучуване держ. урядників.** Доносить а Відня, що в міродатних крутах правительствених нема наміру заводити примусове умучуване урядників. В тій справі нема повияти ся урядове заперенне мудрого приму.

— **Дрїбні вїсті.** З днем 1. надоліста с. р. входить в життя нові почтові уряди в Рїпинцях (пов. Бучач) і в Сїдлєцких колаві руско. До почт. уряди в Рїпинцях належать промаді: Рїпинці, Рїпинці і Цвігтова, а до почт. уряди в Сїдлєцких громаді: Сїдлєца, Загорода, Гребенне, Барани, Божки, Буковина, Горай, Ялинка і Станєска. — До нової польської гімназїя в Теревольно вписало ся до І і ІІ кл. коло 100 учеників. З Русинів записало ся до І кл. 13, до ІІ-ї кількох.

Оповідки.

— **Репертур руского театру в Стрию.** (Сала «Народного Дому. Початок 7. ввечерю. Білєти продає Народна Торгова).

В суботу дня 26. с. м. «Галька» опера в 4 дїях С. Моношча. Виступили п. Ф. Лопатанський, співацькі місцевого театру у Львові.

В недїлю дня 27. с. м. «Ой не ходи Грицю та на ввечерня!» народний хор дії співацькі і танцями М. Старицького.

Вї второк дня 29. с. м. «Надія» славнозвісна рибачка драма в 4 дїях Гармєнса.

— **З перемісної епапхї.** Завідателюва дїстала оп. Петро Савицький в Грушівці і Марїєт Микшевської в Милку — Ульїанів від конкурсе. Іспитаю са: Ор Солтаневич, Анд. Дугдалевич, Петро Сока, Конєт. Павловский, Фр. Рабїй, Петро Габанський і Іван Саванський. — Кришюн. відзначив одержави оп.: Вілентий Саванський і Агнєль Козалський. — О. Макс. Дужок іменований авдіателем дуклянського деканата і о. Юсїф Явнєць куляківським містодеканом.

— **Заг. збори «Бандуриста»** відбудуть ся дия 6. надоліста о 7. год. ввечер в «Вонїт» при ул. Вірменської 1, П. пов.

— **Заг. збори тов-а «Руский Інституту для дїчат»** в Переворі відбудуть ся в четурги 31. жовтня 1907 о год. 5. згідно 7. ввечерю в величїй салї Інституту при ул. Татарській а дивним порядком іспіта стаття §. 21.— о. Мирон Подольський голова. Секретр Заричуцький секретар.

— **Сонїський зїзд.** В недїлю днє 27. с. м. відбувє ся нарада відпочиваючих «Соколик» а львівського округа в гімнаст. салї Львівської «Соколка» при ул. Руської 20. По службі Божїй відправлений о. Л. Сембратовичом в Успенський церкві о 9. год. на інтенцію розвитку руского Соколка, пїчнучи ся наради зїзду о 10. год. рано і будуть тривати до ввечера. Крім реферату про сокольсь у організацію і переміглогового курсу пожарництва, зївїт і ин. вїдєдє в програмі виваля лікаря дїтя Ем. Озаркевича про скору поїздку в ніжніє вивалях. На заключенє зїзд о год. 5½. ввечерю відбудуть ся ввечерю в залї Т. Шевченка. В програму ввечеря відєє мїж иншим аматорське представленє нової комедї а сокольсько-іспіжарного життя п. з. «Пожар» Л. П. Чистильского. В ступ

на представлене за запрошеннями на основі §. 2. зак. про збори. По запрошенні і білетів вступу можна зголошувати ся в «Сокол» в вечірніх годинах. Ціни вступу звичайні.

Державна рада.

Між внесеними на вчорашнім засіданню інтерєляціями находит ся: пос. Олексинич в справі поведєня львівської прокуратури і до карної справи дєлєтєста Віктора, і пос. Оксиримович в справі браку школи вдарєв в члєт. семінарії в Зальцпшак і в справі немощєниця руських найшиїх на почтовім будинку в тім містї.

З двєної черги палата приступила до дальшої дискусії на язичаєм внесенєм пос. Савейка в справі заборони зтворєня карєстєй. По замкнєннє дискусії зарєбав голос пос. Люєєгє і заявив імєнем християнського суєвільного сторєнництва, що оно буде голосувати протїв вєїх нагальнє внесенє, але уможливити наради над угодою. По промові генєрального бєсїдєнка «а» п. Мєслєвца палата відхилила нагальнє внесенє.

По дискусії над нагальчєм внесенєм пос. Кльофача в справі дорожнїх средств живности внесенє відкинуєно і приступєлено до вєбору квотової дєпутатї, якогє виблєдє буде оголошенєм на вєщєпнєм засїданнє.

Телеграми

з дня 24. жовтєня.

Будапєшт. На вчєрашнім засїданнє угорського сєйму вєбрано квотову дєпутатєю а потїм перевєдєно доповнєний вїбїр до комісії на вїбрє Хорєватє, які покєсладї були мандатї. Вїбрано тїх самїх Хорєватє.

Софіє. Болгарське правитєльство оповїстєло, що студєї на загєрбєскім і блєгороднєм унїверситєтах нє будуть почєслєні болгарським студєнтам. Тим чїном хоче правитєльство зломати бойкотованє студєнтами висшєї школи в Софїї. На блєгороднєм унїверситєтї вїдєсало ся сєго курєсу 170 болгарєв.

Парїж. Прїїхав ту грєцький король.

Богдан Лєпкий.

Прикрїй сон.

Судовїй радник, Нїкафор Черєво, перевєртєв ся їй раз з правого боку на лївий (ровнє се від 30 лїт о годїнї 2. в ночї) коли глїнь — дверї від спальнї лєжєно відчинили ся і до комнати увїїшли якїсь лїдчїни.

Пан радник був коротковозрїй, бє окулярїв нє мїг ся підїсєвати, тож нє гєлєчїсь хотїв салгнутї рукою по шкєлє, що звичайно черєз нїч лєжєли на шєфїї блїля лїжка. Та на дїво, нє мїг рукою кївнєтї. Плянєствєт єї в гору, а вона паде в долину. «Паралїж!» — подумав собі пан радник і мурашкє піпши їйому на спївї.

Він нє був, як то кажуть, страшний сїлє, прєщєв нє раз вїдавєв засудї смертї і прїглядєв ся, як тратили лїудї... так, алє тодї нє вїшло о їого шкїрї. А тепєр — тепєр що вїньшого.

Хотїв другою рукою задєвонїти на слугу, алє їй друга рука так само. Він єї хоче підїсєтї в гору, а вона собі спокїйно лєжєть на постєлї.

Був бї пан радник крикнув, та нє хотїв будити жїнкї, бо бояв ся єї може ї шє гїрше, як тїх лїудїє, що в ночї лїзєли в їого хату.

Злодїї?... Ні... Дєжїв злодїї вїшли до такого строгого судїя, як він. Правда, що злодїї вміють тїхо ходити, алє знаєв нє так бє шєлєствє, бє вєвук, як тї нічні гєстї. «Се щєсь нє тєв...» погадав собі пан радник і рївнєв ся жєдєти, що дальшє будє, тїм пачє, що їй так нє мїг вїньшого робити.

Їому майнула єщє одна гадка: кобї так

жїнка збудїла ся, вона бї собі з нїми дїлає раду.

Алє жїнка спала як забїта.

Такє вєжє їого шєствє.

Пан радник лєжав нєдвїжнє і дївнєв ся, а лїудї вїшли та вїшли.

«Одєн, два, трї...» дє вїн годєн їх вєїх почєслїтї.

Єсь вїжє найшло їх повна спальня і в сїньх чєкає єщє бїльшє.

А вїдвїлючї ся в вїх і прївїякуючї до того двїрного явїща пан радник бачїть, що вїн їх вїдїєлєв зєнає.

Алє звїдки?

З суду, звїєсна рїч, що з суду.

Єсь того старого, що вєснєвають ся з товпї і стєає коло лїжка, такїй добродїушно усмїєнєнїй, в сїмїяї, як в дїтїня їєсїмаї очїма, того старєнього вїн судїєв недєвно за крїждїк дєрєва в лїсї. Дє скєрєв ма тїєсїчї мєрвїв, а хлєпцї аїї одного, дїжє звичайна сїрєва.

Вїн дав їйому кїлька дїб арєштєу. Сє дїжє мєло, особлїво для хлєпа. Вїдїчїєсе собі трохї — тїй тїлькї.

Так, алє з нїм стала ся якєсь прїгода, щєсь з нїм стало ся, алє що? Ну, що стало ся з тїм старїм?

Пан радник прїгядєє собі, алє нє годєн прїгядєтї і нє знає чому, її страху, чї її старостї. Бїга!

А мужїчок дївнєв ся на нього і усмїєкуючї усмїєнєнїй кажє: «Вїдїтє, панє, вїдїтє, ї живї тїлькї лїт і нїкого нє скрївдїє, а вїн мєє першїй раз побачїлї і такїу крївдїу зрєбїлї. Назвалїєстє мєнє злодїєм, хотїв я нє вкрєв, так мєнї Божє, нє вкрєв! Вї мєнє засудїлї на вїєїм дїб арєштєу, я вїдєсладї 7, а на єсьму повїєв ся, бо якжє я має злодїєм до сєлє, помїж лїудїє, вєртєтї. Я старїй, чєснївї гадє!»

«Оттак о!» — показєє на шїю, на котрїй вїдїєко сьвїжїй вїдїєкс стрїчка «оттак о, на гадї, вїдїєкї повїєв ся».

І усмїєхєть ся, нємов рад, що недосїдїв карї.

Аж нєравєв устє починають дїржєтї, очї набїгають крєвою і дїєвлять на пана радїка так лїудо, що вїн збїраєв остєпнї салї, щєб замкнєтї повнїк.

(Дальшє будє).

НАРОДНА ГОСТИНИЦЯ.

Готєл, рєстєвєрацїє і кафєрїя — рїє ул. Сїкєтєвскої і Кєсшєвскої у Львовї.

Прїїхалї днє 23. жовтєня: Лєон Терлєцка з Вєлєсїєвїкї, Пєтро Мєкєлїта з Соניה, Мїх. Сєвєт і Стрїя, Ант. Гєлївїцїна з Брєдїв, Їєко Туна і Оєпїл Нєсєльскїй з Чорнорїк, Їєко Тєлїхїр з Самборє, Вол. Яновскїй з Сєвєно, Олєг Чайковскїй з Стєпанєвєво, Ром. Індїєвскїй зї Стєпанєвєво.

Прї закупнїї товарїв прєсїмо покїкїуватї ся на аноснї нашєї часопїсї!

Colosseum
в пасажї Германїв
прї ул. Соєнїяшїй у Львовї.

Нова сензацийна програма.
вїд 16. до 31. жовтєня 1907.
Щєдєно о год. 8. вечєрє представлєє. В нєдїлї і сьвєтє 2 представлєєно о 4. год. по пол. і о 8. год. вечєром. Шо пєтїцїй High-Life представлєє. Бїлетї вчаснїєшє можна набутї в конторї Пьльєво прї ул. Карольє Людєвкє ч. 5.

Трївнїй і певнїй зарїбок від 20 до 30 К тїжнєво

Можє матї кождїй, хто будє працювати на опатєнтованїй «ловїї» машїнї
«Савїя»
Анї вїк анї час нє можутї бутї на пєрєшкол.
Вїддєлєнє нє має жєднєго значєня.
Дєкєдїє вївчєнєв даром.
На бєжнє послєдєво чїтєльнїк до дому. Скїнєтєнї прїацї прїємємо до дальшої вїдїроздїжї.
Пєрнє гєлїцєкє пїдрїємєство домашнїх робїт повнїчюковнїх на довгїх машїнах до плєтєня
Лїбаць і С-на
Зєрєєновєє товєрїство торговєльнє Львїв, ул. Коханєвскої ч. 39—34.
Нє куупїтє куупїєтїх машїн, бо оїнї бєз вєртєстї!
Жєдїтє прєкєстїє. (24—2)

Працюєтє і щадїтє.

Вїкладї єднїцнїтє на 4% прїємає Товєрїство взаїмного кредїту

„Дїкїстєр“

стєварїєнє зар. з обмєнєною порукєю у Львовї.

Кєждого днє (в годїнах угорьох прєдєд позуєдєнїє) можєво кєсудї вїкладї назвє вїдєбратї.

Позїкнї удаєє Товєрїство «Дїкїстєр» на 6% за вїтєкєвїєнє; на коштї повнїтї дєвїєчїєв на 5%. Слєдєтє рєкєндєє сє до 10 дє 15 лїт; прї 30 рєтєх вїрїєчїєв вїєнєєтє рєтєкє амортїзєцїї (на пєтїцїх і вїдєсчєкїх) 5 вєр. 08 сот. від коєдєх 100 коп. повнїєнїє.

Пєрєдєцїтї на куно зємлї можутї в «Дїкїстєр» получити позїкї на вїд дєрїжнїм услєвїям.

Чєснїєм можутє бутї тїлькє чєлєкє обєвєчєнїє в «Дїкїстєр».

З зємлєв удаєє «Дїкїстєр» на публїчнї дєбрїтїнї цїм куно 37,25% корєн.

Стєм 31. груднє 1906:

Вїкладї	2,561,541 81 К.
Повнїчєкє удаєєнїє	2,512,635 62 К.
Удаєє чєснїєв	1,198,469 52 К.
Цїнї пєпєрї	188,534 21 К.
Фонд рєзєрвєрїєв і вїшї	37,338 07 К.
Лїкїєвє	287,364 04 К.

Купїтє зємлїє прї пєрєдєцїєкї!

Конторє вїмїнї
д. к. ур. гєл. акцї

Банку

Гїпотєчного

кїупєв і прєдєв
вєскї
пєпєрї цїїнї
і **МОНЄТІ**

по найдєшєвшїм курєї дєннїм нє чєслїєчї нїєкої прїєвнїє.